

STELLA TACK

NOČNÍ PARTIE

HRAJ O SVŮJ OSUD

ROMÁN

NOČNÍ PARTIE

HRAJ O SVŮJ OSUD

© 2020 Ravensburger Buchverlag Otto Maier GmbH

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Čěřenová, 2023

Cover © Marie Grašhoff, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3781-9 (pdf)

STELLA TACK

NOČNÍ PARTIE

HRAJ O SVŮJ OSUD

1. DÍL

přeložila Jana Čerenová

VŠEM, KDO VE MNĚ VŽDY VIDĚLI VÍC NEŽ JEN
DÍVKU SE ZASNĚNÝM POHLEDEM, ZVLÁŠTNÍM
HUMOREM A DYSLEXIÍ. DÍKY!

A VŠEM OSTATNÍM DÍVKÁM SE ZASNĚNÝM
POHLEDEM, ZVLÁŠTNÍM HUMOREM A DYSLEXIÍ VZKAZUJU:
NEVZDÁVEJTE SE. NIKDY!

KAPITOLA 1

„Jsi si jistá, že jsme tady správně?“ Se svrašťelým čelem jsem se dívala z okénka, za kterým se míhal jeden strom za druhým tak těsně kolem nás, že do skla neustále narážely větve.

„Samozřejmě jsem si jistá. Nebud' hned ze všeho tak podělaná, Alice,“ odpálkovala mě Cordy a úspěšně vymetala každou díru a kořen, které se před námi objevily. Neobtěžovala se přitom sundat nohu z plynu, což celé situaci zrovna moc nepomáhalo.

Dávno nevyměněné reflektory terénního vozu vrhaly do temného lesa jen slabý kužel světla a ozařovaly zbrázděné kmeny stromů, které nás míjely jako gigantičtí obří s vrásčitými tvářemi.

Lesy v Maine byly tak trochu strašidelné. Zejména když jste se o půlnoci ocitli uprostřed ničeho. Cordy – tedy Cordelia, moje nejlepší kamarádka a kapitánka roztleskávaček na střední ve Foxcroftu – našťavaně mlaskla, když to v teréňáku, který vehnala jako nějakého tvrdohlavého mezka do další zatáčky, zahrčelo. Auto se rozkymácelo a na vteřinu se veškerý obsah vozu – včetně mého žaludku – vznesl do vzduchu.

„Cordy!“ napomenula jsem ji a zuby nehty se snažila držet palubní desky. „Zpomal přece! Podle navigace jsme úplně mimo. Ztratily jsme se, tady nahoře by přece nikdy nikdo žádnou párty nepořádal.“

Cordy na mě vrhla pohled, kterým mi dala jasně na srozuměnou, co si myslí o kazičích zábavy na místě spolujezdce. „Bud'

v klidu, Alice. Ten krám je zralý do šrotu. Nedávno po mně chtěl, abych si cestu do školy zkrátila přes kukuřičné pole.“ Pečlivě upraveným nehtem poklepala na obrazovku navigace.

„Je konec listopadu, žádná kukuřice tu neroste,“ upozornila jsem ji.

„Pole tu ale jsou,“ namítla, ale vtom se mezi nás nakřáplým hlasem vmísila navigace.

„Při nejbližší příležitosti se prosím otočte,“ zahlásila nám snad už posté.

„Tak to vidíš! Další blbý pole,“ brblala Cordy. Podívala jsem se na obrazovku a skutečně se před námi měla rozprostírat jen nekonečná zelená plocha. Jako bychom mířily někam, kde není zhola nic.

„To je taky nápad, koupit si navigaci ve Walmartu,“ popíchla jsem ji a zašklebila se.

Cordy na mě vrhla rádoby jedovatý pohled. Vzápětí jsme už zase nadskočily na dalším kořenu, až se divoce rozhoupala růžová plyšová kostka zavěšená na zpětném zrcátku – a moje hlava jakbysmet.

„Ne každý z nás je holt takový boháč, aby si mohl dovolit vilu,“ poznamenala a hned nato prudce sundala nohu z plynu. Ve světle reflektorů zazářily oči srny. V teréňáku to zachrčelo a ozvala se hlasitá rána. Do nosu mi vnikl zápach spáleniny a já jen usilovně doufala, že nevychází z motoru. Srna sebou leknutím trhla a zmizela v podrostu.

„Já nejsem bohatá, Cordy, a ty to moc dobře víš.“

„Jo, a jak to, že teda bydlíte v té obrovské staré vile?“

Vrhla jsem na ni úšklebek a poprvé od chvíle, kdy šlápla na plyn, jsem se zapoměla bát o svůj život. „Je to starý barák, zatímka do něj, prakticky v něm není vytápění a myslím, že tam máme netopýry. A kdyby babička Emerald tenkrát nedostala mrtvici, tak bych ještě pořád bydlela v dvoupokojovém bytě v Louisianě,“ připomněla jsem své kamarádce, jaké okolnosti přivedly mámu

a mě před dvěma lety do Foxcroftu – to všechno jí ostatně bylo dokonale známo. Cordy ovšem měla jedinečný talent překrucovat realitu tak, jak se jí zrovna hodilo.

„Vila je furt vila,“ prohlásila a hned nato zase prudce dupla na brzdu, až jsem vylétla a pás se mi ostře zařízl do těla. Motor te-
réňáku zakuckal a sípavě zhasl.

„Zatraceně, Cordy, co to děláš?“ zaskučela jsem. Ještě pořád jsem se nevzpamatovala z posledního otřesu v celé té sérii šoků.

„Jak *co dělám*? Jsme tady!“ Cordy se na mě vítězoslavně zazu-
bila a přehodila si dlouhé tmavé vlasy přes rameno. Ještě pořád na sobě měla uniformu jídelny, ve které si po škole přivydělávala. Vypadala v ní, jako by zrovna vypadla z nějakého černobílého fil-
mu ze šedesátých let.

„Ta párty má být tady?“

Nevěřicně jsem se podívala z okénka. Stromy venku stály tak nahusto, že jsem vážně zapochybovala o tom, že by se zrovna na tomhle místě mohla konat tajná párty. Ani trochu se mi nechtělo ven z teplého vnitřku vozu, a tak jsem se jen s rostoucím neklidem vrtěla na růžovém plyšovém sedadle.

Cordy se svráštělým čelem tukala do navigace, která nám dů-
ležitě oznamovala, že jsme právě zaparkovaly kdesi v mainských
pustinách. „Jo! Nemám tucha, co se takhle vydat na průzkum?“
zeptala se a v očích jí přitom typicky zajiskřilo.

Chytila jsem se za nos.

„Můžeš mi prosím tě připomenout, proč se my dvě vlastně
kamarádíme?“

„Nejspíš protože jsem Thomasi Buffortovi rozbila frňák, když
ti hned první den ve škole sáhl na zadek?“

„Pravda...“ zazubila jsem se. „To bylo senzační.“

„*Já* jsem senzační,“ namítla se smíchem Cordy a zašátrala pod
nohama po své kabelce. Z té pak vytáhla šaty, které byly tak krátké,
že se jim tak dalo říkat jediné omylem. „Kromě toho tě taky láduju
hranolky a sendviči, když tvoje máma zrovna dělá tři dvanáctky

v kuse. Beze mě bys byla hladová, úplně opuštěná a nejspíš by sis v té vaší vile začala povídat s netopýry.“

„Dobrá, dobrá, přesvědčila jsi mě. Jsi skvělá kamarádka,“ uznala jsem a dělala přitom, jako bych jí slavnostně připínala metál.

„A s tebou je legrace a pomáháš mi s matikou, proto tě tak ráda živím,“ prohlásila Cordy velkoryse. Potom vyklouzla ze své staromódní pracovní uniformy, která voněla po párcích a vaflích, a přes hlavu si natáhla miniaturní šátkové šaty. Alespoň byla dost praktická na to, aby si na tajnou párty uprostřed lesa nesundávala silné punčocháče a černé martensky. To nebylo vůbec od věci, zejména když už teď v noci mrzlo a člověk si nechtěl v nerovném lesním terénu zlámat nohy. Foxcroft nás naučil přistupovat k věcem pragmaticky.

Zatímco si Cordy upravovala make-up, otevřela jsem dveře a přinutila se vyskočit z auta do venkovního chladu.

Vlhká, studená zem voněla trávou, hlínou a jedlovým jehličím a v podzimním vzduchu už bylo cítit sníh a zimu. Byla jsem ráda, že jsem si na sebe přece jen vzala černé džíny s roztrhanými koleny a strašně starou, tlustou podšitou kostkovanou košili po tátovi. Obešla jsem auto a zamířila k místu řidiče.

„Už budeš?“ zeptala jsem se Cordy, která akorát zavírala rtěnku a špulila rty do zrcátka zabudovaného ve sklopné cloně.

„Už jdu,“ řekla se zjevným uspokojením, vrátila clonu nahoru a vyskočila za mnou ven z auta.

S okatě přehnanou skepsí jsem se rozhlédla a přitočila se k ní. „Určitě sis všimla, že to je scéna jak z nějakého krváku, že jo? Dvě holky, co se plíží temným lesem na párty. Teď už jen chybí, aby nám někdo prořízl pneumatiky.“

S hraným zděšením jsem na ni upřela pohled.

„Bez obav...“ poplácala mě Cordy po rameni, „... šprti umírají až nakonec. Vrazi jdou nejdřív po kráskách, takže jsi prozatím v bezpečí.“

„Ha, ha, ha, díky, Cordy.“

Zeširoka se zazubila. „Ale copak? A kdo dneska při přípravěm testu na vysokou sklídl devadesát devět procent bodů? Já to rozhodně nebyla.“

„Zato jsi královnou plesu,“ připomněla jsem jí podzimní bál, který se konal před dvěma měsíci.

Na tváři se jí objevil rozzářený úsměv. „To jo. Páni, to byla krása! Nikdy nezapomenu na to, jak se Angie přede všemi rozbulela.“ Zahihňala se a já ji zpražila pohledem. Cordy byla občas pěkná potvora a být její kamarádkou dalo někdy dost zabrat. Jelikož ale byla Angie ještě větší potvora, nemohla jsem Cordy vůbec zazlívat, že o ní mluví tak hnusně.

„Řekni mi konečně, kde přesně...“ spustila jsem, když se Cordy prudce zarazila.

„Tamhle!“ vyhrkla vzrušeně a já trhla hlavou.

„Co je *tamhle*? Vrah se sekerou? Nebo Angie? Což by vyšlo skoro nastejno,“ sykla jsem znepokojeně.

Cordy si odfrkla. „Ne, copak to neslyšíš? Myslím, že tam někde před námi je naše párty!“

Cordy mě rozjařeně táhla dál – a opravdu: po chvíli už k nám tlumeně doléhal nezaměnitelný hluk zábavy. Těžké basy se mísily s typickým pachem piva. Tmu protínala světla, která pravděpodobně vrhaly reflektory aut.

„Kdo že tu párty spunktoval?“ vyptávala jsem se Cordy, která právě v nadšeném spěchu klopýtla o kořen. Rychle jsem jí podala ruku, ještě než sebou třískla o zem.

„Sakra, taky ten prevít nemůže růst někde jinde! Sorry, cos říkala, Alice?“

„Kdo měl ten geniální nápad udělat párty právě tady a přinutil mě uprostřed noci lézt oknem ven?“

„Ále, to ta bohatá děcka ze soukromé školy.“

„Z které?“ ptala jsem se dál. „Z Chesterfieldu nebo St. Burringtonu? Vidím tady lidi z obou škol.“

Cordy pokrčila rameny. „A není to jedno? Hlavně že je pivo zadarmo.“

Pochybovačně jsem svažila obočí. „Nerozehnala snad poslední chesterfieldskou párty policie?“ To bylo téma, které se ve Foxcroftu přetřásalo celé týdny. „Viš přece, že když mě tu načapá máma, budu pěkně nahraná.“

„Třesky plesky, tvoje máma je šerifka, všechno ti projde,“ mávla Cordy rukou. V pološeru jsem sotva postřehla, jak se jí nadšením blýsklo v očích. „Poslední párty prý byla legendární. A tys mě tenkrát přemluvila, abychom místo toho zašly na nějaký mizerný film do kina. Dneska večer si to konečně vynahradím.“

S frknutím jsem protočila panenky a rázem za to schytala takový štulec, že jsem málem odletěla do nejbližšího křoví. „No tak!“ vyjela jsem na ni popuzeně.

Cordy se zasmála a prodírala se dál. „Tak už pojď. Dneska slavíme s děckama boháčů. Jé, to je přece Peter a Matthew! Hej, Peeetere! Tady jsme!“

Vzrušeně mávala kamsi přes mýtinu, která se otevřela přímo před námi. Náhlý jas mě poněkud oslnil, a tak jsem se na chvíli zastavila a nasávala dojmy.

Mýtina, která se přede mnou rozprostírala, byla překvapivě velká a vypadala téměř jako parkoviště. K tomu dojmu přinejmenším přispívalo to, jak byla tráva uježděná. Ve vlhké půdě byly vyryté hluboké stopy po kolech. Ve volném půlkruhu tu stálo půl tuctu drahých aut, a jak mě už dřív napadlo, prostor skutečně osvětlovaly rozsvícené reflektory. Z jednoho parádního lamborghini duněla hudba tak hlasitě, že její temné, hypnotické údery rozechvívaly zem pod mýma nohama. Na korbě černého monster trucku se z velkých stříbrných sudů čepovalo pivo. Dva mladíci hbitě rozdávali červené kelímky a vzduchem se nesl pach cigaret a sem tam i nějakého toho jointu. Odhadem sem dorazila polovina Foxcroftu. Nikdo si nechtěl nechat ujít jednu z legendárních párty našich dvou soukromých škol.

„Alice, tady jsi! Snad se před námi neschovááš?“ Rameno mi ovinula velká, silná paže a potom se mi k zádkům přitiskla něčí teplá hrud'. Do nosu mi vnikl pach mýdla a sladkého energetického nápoje.

„Čau, Petere.“ S úsměvem jsem vzhledla k zadákovi Foxcroftské střední, který se na mě zubil a tiskl si mě k sobě.

„Vypadáš skvěle,“ pošeptal mi do ucha a potom mě letmo políbil na tvář.

„Díky, ty taky.“ V rozpacích jsem odvrátila pohled.

Peter se zasmál a svými širokými rameny mě protáhl hloučkem lidí, jako bych byla fotbalový míč. Celou dobu mě přitom držel ve svém sevření a mně se, ostatně jako pokaždé v jeho blízkosti, rozbušilo srdce. Peter byl super a já si předsevzala, že mu to taky dneska povím. Třeba po jednom nebo dvou pivech.

Usmívali jsme se na sebe, jako by nás zrovna napadla ta samá věc. Peterovi se blýsklo v modrých očích a moje srdce se rozběhlo na plné obrátky.

„Chceš tím něco naznačit, že máš na sobě ještě pořád to triko?“ dobírala jsem si ho a zatahala ho za dres, na kterém mu po dnešním tréninku ulpívalo pár skvrn od trávy.

„Pche. Jen ať Burringtoňáci vidí, kdo jim to tuhle sezónu nandá,“ prohlásil Peter až příliš nahlas, takže ihned sklidil pár nepřátelských pohledů.

„Pokud se kvůli tobě strhne bitka, tak si vůbec nemaluj, že ti pak s Alicí pofoukáme bebíčka!“ zavolala na nás Cordy dost hlasitě, aby překřičela všudypřítomný hluk.

Ona a Peterův nejlepší kamarád Matthew se vedle nás opírali o černý monster truck a jeden týpek s tyrkysově obarvenými vlasy jim právě čepoval dvě piva. Oba kelímky, přes jejichž okraj stékala bílá pěna a kapala na tvrdou zem, pak podal zubící se Cordy. „Díky, a co za to?“ Vrhla na něj pohled hodný filmové hvězdy.

„Pozornost podniků pro krásné ženy,“ odpověděl tyrkysový vlasáč a hlubokým hlasem se zasmál. Měl tak široká ramena, že

i Peter vedle něj působil jako pískle. Ten si teď svůj protějšek měřil tak, jako by se snažil vykoumat, jak si ho při příštím zápase nejlíp podat.

„Suprová párty,“ flirtovala Cordy dál. „Vy jste nejspíš z Buringtonu, co?“

„Jo, vítej na černé straně síly!“ Týpek se znovu zasmál a klukovi vedle sebe vrazil loktem do žeber. „Hej, Hawkinsi, slyšels to? Černá strana síly, ne temná! To je fór!“ Zvedl ruku, aby si pláclí.

Mladík u pípy se s nervózním výrazem ve tváři odvrátil a nechal týpkovu ruku viset naprázdno ve vzduchu. „Nejsi vtipný, Bastione. Nikdys nebyl a nikdy ani nebudeš.“ Zatímco mluvil, natočil další kelímek, a aniž bych se o to prosila, podal mi ho.

Ze zadu na něj z reflektoru jednoho auta dopadalo světlo, takže to skoro vypadalo, jako by kolem sebe měl svatozář. Na hlavě měl černou beanie čapku, zpod které mu do obličeje s jemnými rysy a asijsky tvarovanými očima padalo pár černých rozježených kadeří.

„Ty ještě nemáš nic k pití, je to tak?“ zeptal se mě přátelsky.

„Já? Nemám, díky, to je moc milé,“ překvapeně jsem odpověděla a přijala podávaný kelímek. „Proč tu párty pořádáte? Někdo slaví narozeniny?“ vyzvíдалa jsem, zatímco Peter čekal na svoje pivo.

Tyrkysový vlasáč alias Bastion se zakřenil a založil si svalnaté ruce na hrudi. „To my jen tak. Slavíme prostě jen své podělaně krátký životy.“

„Tak už dost, Bastione,“ zavrčel Hawkins a tázavě se na nás zahleděl. „Chcete ještě něco?“

„Ne, díky, už vás nebudeme rušit,“ ujistila ho Cordy, ale vrhala přitom na Bastiona jednoznačně dvojznačné pohledy.

Ten se zeširoka zakřenil a mrkl na ni. „Ty mě po párty klidně rušit můžeš, jestli chceš.“

„Jenže ona nechce. Díky za pivo,“ odpálkovala jsem ho, ještě než Cordy stačila nadšeně souhlasit, popadla jsem ji za ruku a vlekla ji za sebou davem lidí pryč.

„Alice! Co děláš? Málem jsem klofla Burringtoňáka. To je za dvacet bodů!“

„To jako vážně, Cordy?“ S nevěřicným odfrknutím jsem ji pustila. „Opravdu chceš hrát tuhle pitomou hru na body?“

Cordy se zatvářila šokovaně a položila si ruku na hrud'. „Pitomou? To je foxcroftská tradice!“ Napřímila se v ramenu a zardmolila:

„Pět bodů za pusu od studenta z internátu.

Deset bodů za líbání.

Patnáct bodů za mazlení.

A dvacet bodů za...“

„Já to nebudu poslouchat. Tralala,“ začala jsem si prozpěvovat a rychle si zacpala uši.

„Co nebudeš poslouchat?“ vyzvídal Peter, který se k nám připojil, zatímco velkými doušky upíjel pivo.

„Že je pruderní. S tím bys měl urychleně něco udělat, Petere,“ poznamenala Cordy.

„Hele! Já nejsem pruderní. Jenom nejsem celá žhavá do sbírání pitomých bodů za to, že budu studenty z internátu...“

„... klátit?“ dodala Cordy úslužně.

„Kdo tady koho klátí?“ do hovoru se teď vmísil i Matthew.

Peter protáhl obličej. „Ále, jde jen o ty body za sbalení někoho z těch snobů.“

Matthewův obličej rovněž zkřivila grimasa, jako by ho do nosu praštil odpudivý puch. „To ještě existuje? Moje sestra to taky hrála. Co vy holky na těch týpčích z internátů máte? Vždyť jsou kompletně pošahaný.“

„Chtěl jsi říct, že jsou tajemní, bohatí a sexy,“ namítla Cordy a okouzleně pohlédla směrem k Bastionovi s tyrkysovými vlasy. „Škoda, že skoro vůbec nesmí do města a drží se pořád jen mezi svými. Málem by si člověk myslel, že nechodí na pekelně drahou soukromou školu, ale jsou zavření v pastáku.“ Roztouženě si povzdechla.

„Tak mě napadá, byl jste už někdo v Burringtonu nebo Chesterfieldu?“ zeptala jsem se. Vlastně mě nikdy ani moc nezajímalo, co o těch internátech koluje za řeči. Jenže zatím jsem ani neměla co do činění s tamějšími studenty. Alespoň ne až do téhle chvíle.

Všichni zakroutili hlavou a Matthew řekl na vysvětlenou: „Pokud nemáš peníze na školné, nesmíš vůbec na jejich pozemky.“

„Já bych tam ani nechtěl, to bych musel denně nosit kravatu, kámo,“ zavrhl to ihned Peter se smíchem.

Oba mladíci si přitukli a vypili kelímky do dna. Protočila jsem panenky a srkla si piva. Bylo tak hořké, že jsem stěží potlačila úšklebek.

„Ještě pořád ti nechutná pivo, Alice?“ zašeptal mi Peter pobaveně do ucha.

„Chutná to odporně. Když se nebude nikdo dívat, musíš upíjet ode mě, platí?“

Peter se zazubil a mrkl na mě. Koutkem oka jsem zahlédla, jak mi Cordy nadšeně ukazuje vztyčený palec. Její pobídky k flirtu nabýly v poslední době bizarních rozměrů. Když mě gesty vybízela dál, zhluboka jsem se nadechla a vzhledla k Petrovi.

„Nešel by sis zatancovat?“ Ukázala jsem do středu mýtiny, kde už se v dunivém rytmu hudby svíjelo několik postav.

„Pokud nevádí, že se jen budu pohupovat z jedné nohy na druhou, rád,“ řekl Peter, vzal mi kelímek, naráz ho vypil a odložil ho na kapotu nejbližšího auta.

„Pohupování bohatě stačí,“ odpověděla jsem a usmála se na něj. Peter si mě přitáhl do náručí a začal se mnou tancovat.

„Takže? Byla ta párty vážně tak příšerný nápad?“ zeptala se mě radostně Cordy, když se k nám přitočila s Matthewem.

„Ne, je to tady super, mělas pravdu,“ musela jsem, i sama sobě, přiznat.

„Já mám vždycky pravdu a to pivo je bomba! Dáme si ještě jedno.“

„Odeť bude pivo naše nové tajné heslo pro kluka s tyrkysovými vlasy?“ dobírala jsem si ji.

Cordy významně zahýbala obočím, a zatímco s Matthewem v závěsu mizela v davu, Peter mě pevněji ovinul pažemi. S úsměvem jsem se k němu přitiskla a on mě políbil na krk. Zhluboka jsem se nadechla, jako bych do sebe ten okamžik chtěla nasát i se všemi sebenepatrnějšími detaily. Cítila jsem jemný vánek ve svých plavých vlasech, pivo, kouř a les, zatímco mi v hrudi rezonovala hudba jako tlumený tlukot srdce.

Buchbuch. Buchbuch. Buchbuch.

S úsměvem jsem otevřela oči – a střetla se s pohledem mladíka, který stál na okraji bavícího se davu a upřeně na mě hleděl.

Buchbuch.

Podrážděně jsem mu upřený pohled opětovala.

Měl na sobě bílou košili s rukávy vykasanými až k loktům a okolo krku povolenou krvavě rudou kravatu. Levou náprsní kapsu zdobil školní erb.

Opíral se o motorku a potahoval žhnoucí cigaretu. Fascinovaně jsem sledovala, jak mu ze rtů vychází spirálky kouře a mizí v jeho tmavých vlasech, které mu v hustých vlnách padaly do tváře. Oči měl černé jako smola, i když možná to tak jen vypadalo v tom ostrém světle.

Buchbuch.

Srdce mi vynechalo, anebo mi doba mezi dvěma údery prostě jen přišla delší než jindy. Upřeně jsme se na sebe dívali a čas jako by se najednou vlekl. Zvuky bylo slyšet jen útržkovitě a tlumeně, lidé se kolem nás pohybovali jako ve zpomaleném filmu, zrovna tak jako kouř, který mu vycházel z úst.

Potom se mu ve tváři úplně zničehonic mihl zmatený, téměř vyděšený výraz.

Znal mě? Váhavě jsem zvedla ruku a zamávala. Mladík odcvrtnul cigaretu na zem a odlepil se od motorky. Udělal krok mým směrem a pak ještě jeden. Zadržela jsem dech a...

„Alice?“ zamumlal mi náhle Peter do ucha.

Jeho teplý dech mi sfoukl pramen vlasů do obličeje a vrátil mě do reality tak prudce, že mi srdce úlekem poskočilo. Jako by kolem mě praskla mýdlová bublina, která mě dosud chránila, a znovu na mě dolehl ruch párty. Hudba mi téměř drásala uši, pachy mě dotěrně štípaly v nose a barvy vypadaly tak křiklavé, až jsem podrážděně zamrkala.

Mladík se zastavil. Přeletěl pohledem k Peterovi, pak zakroutil hlavou, prudce se otočil a zmizel v hemžícím se davu.

„Dala by sis...“ promluvil Peter a přejel mi prstem po páteři, až jsem se otřepala, „... ještě něco k pití?“ Sotva znatelně mi ztuhly šíjové svaly.

„Ráda.“ Přinutila jsem se setřást ze sebe zvláštní pocit, který ve mně vyvolal krátký oční kontakt s neznámým mladíkem, a následovala jsem Petera zpátky k trucku, kde do sebe Cordy a Matthew lili další pivo.

„Pokud budete tancovat ještě zamilovaněji, asi z vás brzy omdlím,“ pošeptala mi zubící se Cordy.

„Prostě nám jen závidíš,“ popíchla jsem ji a pak se obrátila k Peterovi. „Zeptám se, jestli nemají i něco jiného než pivo, oukej?“

Peter na mě mrkl. „Jasně. Hodně štěstí,“ odpověděl a popadl Matthewův kelímek.

Přistoupila jsem k monster trucku a zaťukala na černě lakovanou karosérii, abych upoutala Bastionovu pozornost.

„Ještě jedno, kočička?“

„Mohla bych si dát prostě jen kolu?“ zamumlala jsem a rozpačitě uhnula pohledem.

„Kolu? Jen tak samotnou?“ Když jsem přikývla, zvedl své propíchnuté obočí. „Chápu. Ty jsi taková divoška, vid?“ Zasmál se, ale narovnal se a poklepal kolegovi na rameno.

„Hej, Hawku. Máme ještě kolu?“

Hawk zakroutil hlavou. „Tady ne, ale třeba je ještě jedna přepravka ve škole. Musel bych tam zajít.“

„To ne, nechci vám to vůbec komplikovat. Tak prostě zůstanu na suchu,“ dala jsem spěšně zpátečku.

Hawk si mě prohlížel a pak se odlepil od trucku. „To je v pohodě, stejně ještě musím skočit pro pivo. Jsem hned zpátky, Bastione.“

Ten kývl a dál rozdával pití.

Vrátila jsem se sice k ostatním, ale s pocitem viny jsem se dívala za Hawkem, který právě zaplul za auta. Nakonec ve mně zvířely moje dobré způsoby. Zatahala jsem Petera za rukáv. „Hned jsem zpátky, jo? Jenom pomůžu tamhletomu klukovi donést pití.“

Peter sraštil čelo. „Mám jít s tebou?“

„Ne, to je v pohodě. Jsem velká holka, zvládnou to sama,“ s úsměvem jsem se vykroutila z jeho péče a pospíšila si za Hawkem, než mi úplně zmizel ze zorného pole.

„Hej, ty! Počkej!“ zavolala jsem za ním a dohnala ho právě ve chvíli, kdy zahýbal na potemnělou pěšinu mezi hustě rostoucími stromy. „Pomůžu ti to aspoň donést.“

Hawk se zastavil a otočil se ke mně. „To je v pohodě, to nemusíš.“

„Já ale chci, jinak budu mít špatné svědomí.“

Hawkovi se zvedl pravý koutek úst. „Jde ti o tu věc s body?“ zeptal se pobaveně.

Zděšeně jsem na něj zírала. „Cože? Ne!“

„Určitě? Kdyby ano, musím ti na rovinu říct, že mám přítelkyni.“

„Proboha! To ne, tak jsem to... sorry, vážně chci jen pomoci,“ ospravedlňovala jsem se a cítila, jak rudnu.

Teď mu nahoru vyběhl i levý koutek. „Tak dobře, pojď klidně se mnou. Je to hned naproti.“

Naznačil mi, abych ho následovala. Vrhla jsem ještě jeden pohled na mýtinu a zašla za ním do lesa. Okamžitě se udělalo o několik stupňů chladněji. Dech se mi před obličejem měnil v páru.

„Jak se jmenuješ?“ vyptával se Hawkins přátelsky a podržel mi převislou větev z cesty.

Vděčně jsem se pod ní protáhla a pospíšila si, abych s jeho dlouhýma nohama udržela krok.

„Alice. Alice Saltová,“ představila jsem se.

Hawk se zaujetím naklonil hlavu na stranu a prohlížel si mě. „Saltová? Ty jsi nějak příbuzná s šerifkou?“

S povzdechem jsem protáhla obličej. „Jo, to je moje máma.“

Hawk se uchechtl. „A to jsi na takovéhle párty? Máma o tom ví?“

Vrhla jsem na něj významný pohled a zastrčila si pramen vlasů za ucho. „Ne. A pokud se tady dneska objeví, budu tvrdit, že jste mě unesli.“

Hawk se znovu zasmál. Jeho hlas zněl měkce a vřele a já s údivem zjišťovala, že mi připadá milý. Působil tak neuvěřitelně... normálně. „Jste tady. Chvilí tu počkej, hned jsem zpátky,“ řekl.

S úžasem jsem zaklonila hlavu a zírala na kovanou bránu, která se před námi vynořila uprostřed lesa. Na obě strany od ní se táhla téměř stejně vysoká cihlová zeď zarostlá zplanělým břečtanem, která odřezávala internátní pozemky od okolního světa. Okamžitě mi hlavou blesklo Cordyino přirovnání k pastáku. Při pohledu, který se mi právě nabízel, mi přišlo dost trefné.

„Dobře,“ přitakala jsem stručně a sledovala, jak Hawk mizí v bráně.

Pravděpodobně jsem si to jen namlouvala, ale tak nějak mi připadalo, že vzduch vycházející z pootevřených vrat je o pár stupňů chladnější než ten v lese.

S mrazivým pocitem jsem se dívala za Hawkem, který potichounku jako kočka mizel ve tmě. Vlastně tu chyběla už jen mlha, aby se mohlo jednat o dokonale připravenou scénu do nějakého hororu. Zatímco jsem čekala, až se Hawk vrátí, nervózně jsem se rozhlížela, hryzala se do spodního rtu a přešlapovala z jedné nohy na druhou. Abych se nějak zabavila, přistoupila jsem blíž k bráně a prohlížela si elegantně kroucené pruty z černého železa. Na

stříbrném štítku vlevo na zdi z pálených cihel byl sotva čitelný nápis *St. Burrington*. Zvědavě jsem se přiblížila ještě víc, takže jsem teď stála těsně před bránou. Vedle štítku byl připevněný školní erb, který zobrazoval drobnou ručku držící růži. Dotkla jsem se erbu a přejížděla prstem po rýhách. Zničehonic se do mě pustil tak třeskatý chlad, že mi začaly drkotat zuby, naskočila mi husí kůže a celá jsem se roztřásla. Musela jsem si přitáhnout kostkovanou košili těsněji k tělu.

I když byla párty dobře rozjetá, mimo její ruch adrenalin opadl a já až teď postřehla, jak jsem unavená. Taky jsem měla hlad, kručelo mi v břiše. Vtom se z podrostu ozvalo zapraskání a já vykřikla a šklubla sebou. Mohla jsem si ukrotit hlavu, ale nezahledla jsem nic než hustě rostoucí stromy, jejichž kořeny se svíjely nad zemí jako hadi. Sakra, to to se mnou zamávalo! Jen jsem doufala, že se Hawk vrátí dřív, než mě svou návštěvou poctí sám Jigsaw. Vtom se přede mnou pohnulo křoví. Nedočkavě jsem zvedla hlavu a...

„Áááá!“ Na chvíli mi přestalo tlouct srdce a v návalu paniky se mi sevřely plíce tak, že mi v nich nezbyl žádný vzduch. Klopytavě jsem couvala. V podrostu to znovu zapraskalo a vylezla z něj – kočka!

„Proboha, tys mě vyděsila! Chceš snad, aby mě kleplo?“ zaskučela jsem a ještě pořád jsem měla pocit, že hrůzou vyplivnu plíce.

Sněhobílá kočka se přede mnou zastavila a vypadala téměř udiveně. S úlevou jsem se nadechla a i srdce mi začalo bít klidněji.

„No, copak tu děláš?“ Roztřeseně jsem si dřepala a nataženou rukou jsem se jí snažila přilákat k sobě. Kočka – nebo kocour? – se přibližovala a jakoby pobaveně stříhala ušima.

„Ahoj, já jsem Alice. A kdo jsi ty?“ zeptala jsem se, jako by mi kočka mohla odpovědět.

Ta naklonila hlavu na stranu, zvedla packu, jako by mi podávala ruku, a sametově hebkým a neuvěřitelně hlubokým hlasem odvětila: „Ahoj, Alice. Já jsem Curse.“

Zaječela jsem tak pronikavě, že to i mně samotné málem utrhlo uši. Uskočila jsem dozadu a zády tvrdě narazila do kované brány. *Bum!* Měla jsem pocit, jako by to zadunělo po celém lese.

Kocour se polekaně nahrbil a zaprskal na mě, zatímco jsem na něj upírala vytřeštěné oči. Srdce mi bušilo tak zběsile, že jsem ho cítila až v krku, a zuřivě jsem vrtěla hlavou.

„Tys vážně promluvil?“ vyrazila jsem ze sebe ohromeně.

„Tys mě vážně slyšela?“ zeptal se mě překvapeně na oplátku. Jasně a zřetelně. Kocour. Kocour, který mi právě sdělil, že se jmenuje Curse.

Znovu jsem zavřískala.

„Zatraceně!“ vyhrkl kocour.

„Alice? Co se děje?“ zeptal se vyděšený hlas, který tentokrát našťestí nevycházel z kocoura.

Vylekaně jsem se otočila a s úlevou zjistila, že za kovanou bránu stojí Hawkins s přepravkou nealko nápojů.

„Ta... ta... já... já... něco slyšela a pak tady... ten kocour!“ jíkavě jsem ze sebe vysoukala a ukázala na Curse.

Hawkins se zarazil. „He?“ hlesl nechápavě.

„Mňau,“ vyloudil ze sebe nevinně Curse. Otočila jsem se jako na obrtlíku, ale už jsem jen zahlédla, jak se ten převít se vztyčeným ocasem dekuje a bleskovou rychlostí mizí v křoví.

„Ten kocour... on...“ koktala jsem naprosto zmateně, zatímco Hawkins položil přepravku na zem a otevřel vrzající bránu.

„Není ti dobře? Přebrala jsi?“ zeptal se mě se zjevnou starostí a objal mě kolem ramen. Jeho prsty se mě dotýkaly jen jemně, takřka letmo, mně však znovu bez jakéhokoliv předchozího varování naskočila silná husí kůže, a dokonce se mi zježily chloupky na krku. Couvla jsem. Přesto ve mně ten děsivý pocit zůstal, ba ještě zesílil. Jako když člověku vnikne chlad do spánků a nakonec se mu usadí v záhybech mozku. Jako když mozek zamrzne. Bolest byla ostrá a bodavá. Všimla jsem si, že se mi třesou kolena.

„Alice?“

Cítila jsem, jak mě Hawk ovinul pažemi. Otevřela jsem ústa, ale vyšla z nich jen ledová mlha. V zorném poli se mi objevily tmavé skvrny. Krev mi tuhla v žilách a já uslyšela hlas, který mi duněl v lebce jako údery zvonu:

*Naší kletbou je jako figurky žít,
šestnáct nás musí navěky být.
Jak černí, tak bílí svému osudu neujdeme,
donekonečna na život a na smrt bojujeme.*

*Krev se krví splácí, ten zákon je znám,
nakonec zůstane každý sám.
Nikdy nás však klid nečeká,
neboť jsme prokletí – ty i já.*

„Alice! Haló!“ Zatřásly mnou něčí ruce a vrátily mě do reality tak prudce, že jsem jako tonoucí zalapala po dechu. Zamžourala jsem a uviděla Hawka, jak nade mnou klečí. Upadla jsem? Kdy? Co se to tady stalo?

„Co... co to bylo? Co to bylo za hlas?“

Zavřela jsem oči. Bušilo mi ve spáncích, a když jsem se přinutila znovu zvednout víčka, Hawk byl stále nade mnou a vyděšeně na mě zíral.

„Ty jsi něco slyšela? Sakra! Co přesně jsi slyšela?“ vyptával se mě s uštvaným výrazem.

„Samozřejmě že jsem něco slyšela. Ten hlas a ten... ten kocour... Co to bylo?“ skuhravě jsem ze sebe vypravila. Pokusila jsem se posadit a zasténala jsem. „Do háje!“

Všechno mě bolelo. Sípavě jsem nasávala vzduch, jak se mi bodavá bolest zavrtávala do zad. Hawk na mě upíral velmi zvláštní pohled.

Potom pomalu pronesl: „Pokud jsi něco slyšela... vidíš to taky?“ Prstem ukázal na něco vedle mě. Rázem mi ztuhla šíje.

„C...“ chtěla jsem ještě něco říct, zatímco jsem si rozechvěle přejížděla rukama po pažích a náhle zavadila o něco zvláštního. Ohromeně jsem pohlédla dolů a uviděla pár dlouhých, třaslavých pavoučích nožiček, které se mě pevně přidržovaly.

„Krucí!“ zařvala jsem znechuceně a úporně si otírala nadloktí.
„Co to bylo? Pavouk? Je tady ještě?“

Hawk zkřivil obličej a zaklel. „Páni, takže ty je vážně vidíš?“

Otevřela jsem ústa a vzápětí mě cosi polechtalo ve vlasech. Podívala jsem se nahoru a nestačila valit oči. Nad zubatými vrcholky brány se to teď hemžilo pavouky – velkými i malými, s dlouhými, tenkýma, třaslavými nožkami – a ta havěť se rozlézala všude kolem.

„Sakra to ne!“ Drápala jsem se kvapně na nohy, které se mi ale zase okamžitě podlomily. Hawk mi pomohl pomalu vstát. Přitom na mě upíral pohled jako... jako... jako v nějaké noční můře. Přesně, tohle nemohlo být nic jiného než noční můra! „Co se to tady ksakru děje za šílenosti?“

Hawk protáhl obličej a řekl jen: „Je mi to líto.“

„Co ti je líto?“ vyprskla jsem a zprudka se štípla do tváří. Musím se probudit. Rychle! Jenže to se nestalo. Prostě jsem byla pořád tady.

V tu chvíli vlezl Hawkovi do obličejce obzvlášť tlustý pavouk. Hawk sebou škubl a ohnal se po něm. Jenže v tu ránu se na něj shora sesypaly desítky dalších, přelézali ho a všichni si to mířili... rovnou ke mně.

„Zmiz, Alice!“ zakřičel Hawk a smetl si z ramene pár dalších pavouků.

Naše pohledy se setkaly. Klopýtavě jsem couvala. Jeden krok. Druhý. „Zmiz, dokud můžeš!“ zařval na mě Hawkins.

Ucítila jsem, jak mi něco leze po zádech nahoru, a rozhodla jsem se vzít si Hawkinsovu radu k srdci. S kvílením jsem se otočila a hnala se pryč, jako bych měla za zády čerta. Po tvářích mi

stékaly slzy, já je ale skoro vůbec nevnímala a stejně tak ani větve,
které mě šlehaly do obličeje.

Musela to být noční můra.

Jen noční můra.

Příšerná noční můra.

KAPITOLA 2

O 6 MĚSÍCŮ POZDĚJI

Noční můra!

Se supěním jsem se napřímila v posteli jako svíčka. Po zádech mi stékal studený pot a v uších mi zvonilo pronikavé pípání budíku. S roztřesenými prsty jsem stiskla tlačítko pro opakované buzení. Polštář byl zmuchlaný, a když jsem na něj sáhla, byl propocený podobně jako moje záda. Další noc, kdy jsem se jen neklidně převalovala. Další noc plná nočních můr, jak se v uplynulých šesti měsících stalo mým zvykem.

Šest měsíců.

Znovu jsem se svalila na záda a zavřela oči.

Mluvící kočky neexistují.

Všude se to nehemží černými pavouky.

Nejsem blázen.

To všechno je jen noční můra.

Díky téhle mantře se můj pulz, který byl jak utržený ze řetězu, zklidnil. Znovu jsem otevřela oči – a zase jsem *to* uviděla.

Tentokrát *to* bylo velké jako golfový míček, mělo to dlouhé, černé nožky a chvějící se tělo, které působilo neskutečně – jako by někdo vdechl život kouři. A jako na just si *to* štrádovalo po mé posteli.

„Zatraceně!“ Znovu jsem se prudce posadila. Pavouk si to pe-
lášil po mé přikrývce a na zemi jsem našla desítky dalších. Tak
jako každý den.

Pronásledovali mě jako živoucí noční můra a pomalu mi za-
čínala docházet možná vysvětlení, z nichž by přímo nevyplývalo,
že jsem se zbláznila.

V uplynulých měsících jsem se snažila najít nějaké odpovědi.
Vygooglila jsem si, co se dalo, možné i nemožné věci. Například
halucinogenní houby.

Potom jsem se pokoušela sehnat číslo na mobil na toho Haw-
ka, ale nikdo neměl na Chesterfield ani St. Burrington žádný
kontakt. Všichni vídali studenty internátů jen na tajně pořáda-
ných párty nebo ve městě, po kterém se tu a tam projížděli ve
svých bourácích. Ve svém zoufalství jsem nakonec dokonce do
St. Burringtonu zavolala a párkrát jsem číhala před bránou. Jenže
když už se zrovna někdo objevil, tak mě pokaždé vypoklonkovali.

„Já nejsem blázen,“ oznámila jsem pavoukům ponuře. Když
jsem se vyhoupla z postele a šklubnutím roztáhla závěsy, havěť
se rozprchla. Pokoj zalilo jasné sluneční světlo a ozářilo starou
dřevěnou podlahu.

„Nový den, nový začátek,“ povzbuzovala jsem se k optimismu.
Odras v okenním skle na mě vrhl nepříliš přesvědčivou grimasu.
„Nový den, nová pruda“ – to by bylo asi výstižnější. Nechtěla jsem
ale už v půl osmé ráno podléhat pesimismu.

Spěšně jsem se převlékla, popadla školní batoh a proběhla
chodbou staré vily. Saltovská vila byla tak stará, že už začínala žít
svým vlastním životem. Tmavá prkna vrzala, zdobené trámy skří-
paly a dveře se podle mého názoru otvíraly samy od sebe. O čet-
ných generacích Saltů, které tu kdy žily, podávaly svědectví staré
obrazy na hnědo-oranžovém vzorovaném tapetování na schodišti
i prodřená místa v koberci, který kdysi býval červený.

Seběhla jsem po schodech a vydala se za vůní snídaně, kte-
rá se linula z kuchyně. Ta byla zbudovaná převážně ze dřeva, na

němž se už dávno podepsal zub času. Z trámůvisely silné svazky levandule a šalvěje, které babička natrhala na neudržované zahradě a dala sem sušit. Byla to jediná místnost v přízemí, před níž nerostly žádné staré stromy, takže do ní bez překážek svítilo slunce. Otevřenými okny dovnitř vnikalo ptačí cvrlikání a mísilo se s pobubláváním z hrnce.

„Dobré ráno!“ Pokusila jsem se o bezstarostný tón, jak se slušelo a patřilo na sedmnáctiletou středoškolačku. Normální holku, která řeší nanejvýš kluky a domácí úkoly. Takovou, jakou jsem dřív bývala. Proto jsem zněla téměř přesvědčivě.

„Dobré ráno, zlatíčko.“

Máma na mě s úsměvem pohlédla. Už na sobě měla uniformu: hnědé kalhoty, hnědé sako a hvězdu šerifky města.

Babička Emerald seděla jako obvykle v ušáku v rohu a pletla, což od chvíle, kdy ji ranila mrtvice, dělala často. A z rytmického *cvak, cvak, cvak*, které vycházelo z jejích pletacích jehlic, se za tu dobu stalo cosi jako tlukot srdce starého domu.

„Ahoj, babi,“ řekla jsem a políbila ji na teplou, vrásčitou tvář, která jí vždy voněla po citrónových bonbónech. Přitom jsem jí nenápadně smetla z ramene černého pavouka. Babička se zmateně usmívala.

„Jaká byla návštěva u St. Burringtonů, drahoušku? Pobavila ses hezky u čaje?“ zeptala se a poplácala mě po tváři.

„Ano, díky, bylo to skvělé,“ odpověděla jsem něžně.

„To je dobře. Měla by sis ho vzít. Je to opravdu milý mládenec.“

Přikývla jsem a máma se jen potichu zasmála.

Babičce z vyčesaného účesu vyklouzla bílá lokna. Vypadala jako milá bábrlinka odvedle, a dokud ji ve svém sevření držela demence, tak taková i byla. Bohužel v těch nemnoha chvílích, kdy se jí v hlavě rozsvítilo, připomínala spíš starou fúrii, které pletací jehlice sloužily především k tomu, aby jimi druhé píchala do nohy. Babička Emerald byla matkou mého otce, ten o ní ale mluvil jen zřídkka. Až do jeho autonehody jsme ji nikdy nenavštívili,

a jakmile ukázala svou pravou tvář, hned jsem věděla proč. Do-vedla totiž být pěkně hnusná! To, že si táta vzal mámu tak brzo a odstěhoval se, mu nikdo nemohl vyčítat. Teda až na babičku. Což taky dělala. A pěkně nahlas. I když byl už dávno mrtvý.

Při tom pomyšlení mi naběhl knedlík v krku, což ale bylo po-řád o dost lepší než usedavý pláč, který mě v prvních týdnech po jeho smrti ani na okamžik neopouštěl.

„Zaspala jsi!“ poznamenala máma vyčítavě a lokla si kávy, kte-rá se u nás pila v jednom kole. Nevybavovala jsem si jediný mo-ment, kdy by náš kávovar nebyl zrovna v provozu. Káva byla ne-dílnou součástí našeho života i předtím, než jsme se přestěhovaly do Foxcroftu.

Mnohé pominulo, káva zůstala. Její vůně mě utěšovala.

Musela jsem se držet, abych sebou netrhla, když přes okraj mámina šálku přelezl černý, dlouhonohý pavouk. Nic jsem neřek-la, ani když si máma přiložila šálek k ústům a ten samý pavouk jí přeběhl po ruce. I kdybych z plných plic zařvala, k ničemu by to nevedlo. Protože máma by toho pavouka stejně neviděla. Ani ni-kdo jiný. A to na celé té věci bylo asi nejděsivější: že jsem na tuhle noční můru byla úplně sama.

„Já vím. Vždyť už jdu,“ zahuhlala jsem, odtrhla jsem pohled od pavouka a vzala si ze stolu toust.

„Nejezdi moc rychle!“ nabádala mě ještě máma, ale to jsem se už řítila z kuchyně a tak tak jsem ještě v letu stihla políbit ba-bičku Emerald na vrásčitou tvář. Ta však ani nezvedla oči, ani nepřestala plést.

„Provedu!“ zavolala jsem nazpět, zatímco jsem otvírala sta-ré, mátově zelené dveře. Zaskřípání stěžejí znělo, jako by si dům povzdechl.

Moje kolo leželo tam, kde jsem ho včera pohodila, totiž v ro-dodendronech vedle bílé verandy.

Naše stará rodinná vila se nacházela v jižním Foxcroftu a do školy jsem to na kole měla asi dvacet minut. Podzimní ulice ležela

stranou, auto tu projelo jen zřídka. Pokud se ve Foxcroftu našel někdo, komu nepřipadlo, že v našem městečku dávají lišky dobrou noc, v naší ulici ho to muselo napadnout zaručeně.

Kdysi modrá fasáda vily byla desítky let vydána napospas větru a dešti a získala tak vybledlý, šedavý nádech připomínající ohlodané kosti. Zahradní houpačka byla celá rozvrzaná. Stromy na zahradě byly tak staré a vzrostlé, že svými větvemi zakrývaly celou střechu domu a nořily vše do polostínu.

Popadla jsem kolo, strčila si toust mezi zuby a šlápla do pedálů. Blížily se letní prázdniny, a i když slunce ještě nestálo moc vysoko, bylo už horko. Jak jsem projížděla ulicí, doprovázelo mě cvrkání cikád a ve vlasech mi povíval vítr. Zhluboka jsem se nadechla a cítila jsem, že se mi konečně trochu zklidnil pulz. Pohyb mi pomáhal od nepaměti, a jakmile jsem musela příliš dlouho nehnutě sedět, začala jsem být rozhozená a neklidná. To byl snad i důvod, proč jsem se ještě před Foxcroftem dala k roztleskávačkám.

Poslední dobou mi už ale ani to nepomáhalo. Po tréninku jsem většinou byla stejně roztěkaná a nesoustředěná jako před ním. Nervy jsem měla nadranc. Děsil mě teď každý stín, špatně jsem spala a pokaždé, když jsem zahlédla bílou kočku, jsem se z toho málem sesypala.

A nikomu jsem o tom nemohla říct, protože ještě horší než halucinace byl strach, že se o mých halucinacích někdo dozví.

S kvílením brzd jsem zastavila na červenou a zírala do dálky k hranici lesa, který obepínal Foxcroft jako temný prstenec. Táhlo mě to tím směrem, nahoru k internátům. To, co se tehdy stalo...

Přinutila jsem se odvrátit pohled a sníst kousek toustu. Zatímco jsem čekala na zelenou, uslyšela jsem hlasitou hudbu a řev motoru a zvědavě jsem vzhlédla. Vedle mě zastavil očividně drahý, stříbrný kabriolet. Přelétla jsem očima po čtyřech mladých lidech, kteří seděli uvnitř. Nevypadali, že by ve Foxcroftu byli doma. Můj pohled padl nejdříve na dívku, která seděla na místě spolujezdce. Měla nápadně světlé vlasy a sluneční brýle, které

patrně stály tolik co obsah celého mého šatníku. Za ní seděli dva mladíci, nejspíš dvojčata, poněvadž si byli tak podobní, že jsem měla pocit, že vidím jednu a tu samou osobu dvakrát. Měli jemné rysy v obličejí, mandlové tmavé oči a precizně zastřižené krátké zlatohnědé vlasy.

Mou pozornost však upoutal mladík za volantem. Dívka na vedlejším sedadle mohla být jeho sestra, neboť jeho vlasy, které mu v měkkých loknách splývaly kolem obličeje, měly podobně světlý odstín jako ty její. Levou ruku měl ležérně položenou na volantu, tou druhou zařadil rychlost a motor znovu zařval. Na vykrojených rtech mu pohrával pobavený úšklebek. Potom na mě zčistajasna upřel světle modré oči a načapal mě, jak na něj civím. Zamrkala jsem, trhla sebou a v hlavě mi začalo slabě hučet jako při tinnitu. Nejspíš za to mohly moje rozpaky, které navíc způsobily i to, že se mi tváře rozpálily doruda.

Zazubil se ještě víc, až se mu udělaly dólíčky.

„Co je, Vincente? Máš zelenou, tak už jed!“, slyšela jsem, jak dívka podrážděně překřikovala hudbu.

„Jasně,“ zavolal, „jen jsem právě objevil něco vysloveně fascinujícího!“ Z jeho vřelého smíchu mě zamrazilo v zádech.

Dívčina hlava se rychle otočila, ale v tu chvíli dupl blondatý mladík na plyn a odsvištěl pryč. Fascinovaně jsem se dívala za autem, a když jsem se konečně duchem vrátila do přítomnosti, rozsvítila se zase červená. Hučení v uších zmizelo.

„A co zas bylo tohle?“ zamumlala jsem si pro sebe a zakroutila hlavou. Přesto jsem neotálela a rychle šlápla do pedálů, abych už byla za křižovatkou. Když si nepospíším, přijedu pozdě do školy, a to by bylo vážně to poslední, co by mi těsně před vysvědčením ještě scházelo.

Co se totiž mých známek týkalo, byla jsem na tom dost bledě.

KAPITOLA 3

„Zklamala jsi mě, Alice.“

S bolavým břichem jsem zírala na list papíru, který se snášel na lavici přede mnou. Na bílém papíře jako nějaký ošklivý vřed zářilo červeně podtržené F. Křečovitě jsem sevřela pero a kousla se do jazyka, abych nahlas nezaklela.

Paní Greysonová si povzdechla. Přišla na Foxcroftskou střední teprve před pár měsíci jako suplující učitelka, ale už zakrátko svou nekompromisností naháněla všem studentům strach a v některých případech přímo až hrůzu. „Chtěla bych si s tebou po hodině promluvit,“ dodala a potom na klapajících podpatcích odkráčela, aby rozdala zbytek závěrečných prací z angličtiny.

Což nejspíš znamenalo, že jsem propadla. Naprosto odrovnaně jsem zavřela oči a spolkla pocit tísně v krku. Když jsem je znovu otevřela, po stole se vesele proháněl pavouk. Sevřela jsem tužku tak pevně, až mi zbělely klouby.

Se skřípajícími zuby jsem si nařídila zůstat v klidu. Nikdo jiný tu havět neviděl, a kdyby mi teď ruply nervy, akorát bych zase skončila u školního psychologa. Přesně tak totiž dopadl můj první a poslední záchvat. To bylo hned po té párty, když jsem zjistila, že ty pavouky pořád vidím. Psycholog mi vrazil do ruky cédčko s protistresovou meditací a napomenul mě, abych hodně pila. Pěkně děkuju.

Alespoň jsem ale neskončila ve cvokárně. A hodlala jsem udělat všechno pro to, aby to tak taky zůstalo.

Roztřeseně jsem se nadechla a ignorovala pavouka, který teď beze spěchu slézal ze stolu.

Paní Greysonová mezitím došla k tabuli a zpoza brýlí bez obrouček přejížděla studenty v lavicích přísným pohledem. „Blahopřeji všem, kdo jste se letos dostali nad šedesát procent. Jsem si vědoma, že většina z vás je už myšlenkami na prázdninách. Přesto si nemyslím, že byste během posledních školních dnů měli usnout na vavřínech. Proto mi všichni ještě napíšete slohovou práci na téma ‚Co si přeji do budoucna‘. Uchopte ho podle sebe, zítra mi práci odevzdáte. Dvě strany A4 budou stačit. Můžete se do toho rovnou pustit.“

Celá třída zasténala a já vrhla rychlý pohled vedle sebe. V tu chvíli se na mě podíval i Peter a protočil panenky. Vskrytu jsem se usmála a vylovila z batohu sešit. Jak jsem ho tahala ven, vypadli i dva tlustí, černí pavouci a rychle si to maširovali pryč. Jako vždy nikdo nezareagoval, nikdo nezaječel ani nevyskočil. Byly dny, kdy jsem si přála, aby Cordy přestala znuděně okusovat tužku a místo toho si všimla, že jí na levém rameni sedí pavouk. Nebo aby se Peter konečně nějak projevil, když mu jeden z těch neřádů zalézal přímo za límec košile. Nic se ale nedělo. Nikdy. Vůbec nikdo nereagoval. To já a zase jenom já jsem v hrůze zatínala zuby, dělala, jako bych necítila lechtání na noze, a pokoušela se klidně dýchat.

Nesoustředěně jsem otevřela prázdnou stránku a zírala na bílý list papíru před sebou. *No tak, Alice! Ty to dokážeš. V angličtině jsi dobrá.*

Se ztuhlými prsty jsem se chopila tužky a začala psát.

Jmenuji se Alice Saltová a do budoucna si přeji být zase normální.

Zatraceně. S povzdechem jsem svésila hlavu. Paráda. To je naprostá paráda. Něco mě dloublo do žeber. Polekaně jsem se otočila.

Cordy, která seděla za mnou, sklopila tužku, kterou mě bodla, a povytáhla obočí. Pak na mé lavici přistálo psaníčko.

Letmo jsem vzhledla, abych se ujistila, že je paní Greysonová obrácená k tabuli, než jsem smotaný útržek papíru rozbalila a pokusila se rozluštit Cordyino písmo.

Takže? Podarilo se? Prošlas?

Aniž bych se na ni podívala, zakroutila jsem hlavou. Cordy si povzddechla. Ozvalo se trhání papíru a rychlé škrábání tužkou. Pak mi na lavici přistálo další psaníčko.

Nééé! Otki. Alice! Moc mě to mrzí!!!

Otočila jsem se, vrhla na ni lítostivý pohled a nakázala si, že nesmím bulet. Cordy nasadila soucitný výraz a chvíli otálela, než se zase pustila do psaní.

Myslíš, že i tak budeš moct na tábor roztluskáviček?

Zhluboka jsem se nadechla a pod její vzkaz připsala:

Ne, nejspíš ne.

Podala jsem jí psaníčko dozadu a po pár vteřinách dorazila naškrábaná odpověď.

Hug! #sosorry. Proberem to pak o.k?

Jen jsem kývla a nervózně vyčkávala, až hodina skončí. Konečně zazvonilo.

Paní Greysonová si ani nestačila narovnat na nose brýle a spolužáci se už překotně hrnuli ven ze třídy.

„Hej, Alice, je všechno v pořádku?“

S knedlíkem v krku jsem vzhledla k Peterovi. Stál bezradně vedle mě a nervózně si rukou prohraboval vlasy. Celé by to bylo o dost jednodušší, kdyby se býval zachoval jako sketa a vybodnul se na mě už před šesti měsíci, kdy jsem jako pomínutá vyletěla s řevem z lesa. On ale ne, i přesto se mnou chtěl pořád chodit.

Nakonec jsem to byla já, kdo to odmítl. Nepřišlo mi fér, abych se s ním dala dohromady, když jsem neustále byla na pokraji nervového zhroucení. Bohužel byl Peter tak správný kluk, že ke mně byl bez ohledu na mé zvláštní chování pořád milý. Při tom pomyšlení se mi už zase draly slzy do očí, ale udržela jsem se.

„Všechno je v pohodě. Uvidíme se na tréninku,“ zahuhlala jsem a vrhla na něj nucený úsměv.

„Oukej,“ zamumlal, ale neměl se k odchodu.

„No tak pojď, chlape. Alice se má stavit u paní Greysonové. Počkáme na ni venku, jo?“ Cordy ho čapla za límec košile a táhla ho za sebou ven.

„Zatím!“ Zamával mi na odchodu.

Taky jsem na něj zamávala, ale ruka se mi zastavila ve vzduchu, jakmile jsem zpozorovala, že mu po hrudi leze pavouk velký jako dlaň.

„Jsi celá pobledlá, Alice.“

Hlas paní Greysonové způsobil, že jsem sebou polekaně trhla. Ruka mi spadla zpátky na stůl a já spěšně zaklapla sešit.

„Opravdu?“ zeptala jsem se nervózně a zastrčila si pramen vlasů za ucho. „Asi ano,“ sama jsem si na otázku odpověděla, ještě než se ke slovu dostala paní Greysonová. „Já letos neprojdou, je to tak?“

Paní Greysonová si povzdechla a bokem se opřela o můj stůl. Postrčila si brýle na nose a ustaraně si mě prohlížela.

„Obávám se, že ne, Alice. To náhlé zhoršení tvého prospěchu si ovšem nedovedu vysvětlit. Podle záznamů jsi ještě na začátku roku patřila k nejlepším v ročníku, teď už ale své známky nezachráníš. Je mi to upřímně líto.“

Krátce se mezi námi rozhostilo ticho. Soustředila jsem se na svůj dech.

Nádech, výdech. Nádech, výdech. Nádech, výdech.

„Co se mnou bude? Musím opakovat ročník?“ konečně jsem ze sebe skuhravě vypravila.

Paní Greysonová sevřela rty, potom však zakroutila hlavou. „Budeme se snažit této krajní možnosti vyvarovat. Víš, Alice... ve světlých chvílkách je vidět, že máš skutečný talent, a to mi imponuje. Nevím, co se to s tebou děje, a jsem si dobře vědoma, že mě zrovna nepředchází pověst empatické rádkyně, které se každý rád svěří. Chci ale, abys věděla, že pokud máš nějaký problém – školní nebo i osobní povahy –, můžeš se na mě kdykoliv obrátit.“

„To je od vás moc laskavé, paní Greysonová, ale já žádnou pomoc nepotřebuju,“ řekla jsem potichu. V ten moment mi po ruce přeběhl pavouk.

Paní Greysonová svráстила čelo. „Pomoc občas není otázkou toho, zda ji potřebujeme, ale toho, zda si ji dovolíme, Alice. Pokud se ale nechceš otevřít, nebudu na tebe dále naléhat. Moje nabídka platí.“

„Co musím udělat, abych postoupila do maturitního ročníku?“ položila jsem jí jedinou otázku, se kterou mi skutečně mohla pomoci.

Paní Greysonová položila na stůl lesklou brožurku. „Promluvil jsem si o tvém případě s ředitelem Jenkinsem a oba jsme toho názoru, že si zaslouhuješ pomoc. Předpokládám, že školu Chesterfield znáš alespoň z doslechu?“

Zvedla jsem brožurku a zadívala se na erb, který se skvěl na vrchní straně. Byl na něm černo-bílý havran pyšně trůnící na koruně. Pozadí bylo bílé. Po zádech mi přeběhl mráz a tentokrát to nemělo nic společného s pavouky.

„Ano, Chesterfield je jednou z místních soukromých škol,“ řekla jsem a zase vzhledla. „Jak mi to má pomoci?“

Paní Greysonová sepnula ruce. „Ředitel Chesterfield je můj starý známý. Mluvila jsem s ním a souhlasí, aby sis všechny předměty, z nichž jsi propadla, dodělala v letní škole na jeho internátu.“

Tiše jsem z plic vypustila zadržovaný dech. „To je nesmírně velkorysá nabídka, paní Greysonová, ale nemyslím si, že si moje rodina může dovolit zaplatit školné,“ namítla jsem váhavě. Ani jsem si netroufala brožurku otevřít a zjistit, o jakou částku by se jednalo.

Paní Greysonová sklonila hlavu, rozejpala ruce a začala mi upravenými nehty bubnovat na lavici. „Chesterfield je ochoten ti z obvyklých poplatků slevit. Můžeš to považovat za jakési... stipendium. Do brožurky jsem vepsala zbývající částku za ubytování a stravu. Jinak si škola stanovila jedinou další podmínku, a sice abys přes prázdniny bydlela v internátu stejně jako všichni ostatní studenti letní školy. Dones tu brožurku matce a v klidu to s ní prober. Já jí také ještě zavolám. Nicméně jsem přesvědčena o tom, že Chesterfield pro tebe představuje tu vůbec nejlepší možnost, jak dohnat, v čem zaostáváš. Výuku mají na vysoké úrovni, výukové metody individuálně přizpůsobují každému studentovi a jeho potřebám. Jsem si jistá, že se tam budeš cítit dobře.“

Znovu se mezi námi rozhostilo ticho. Z nohy paní Greysonové se spustil pavouk a s tlumeným nárazem přistál na zemi. Studenými prsty jsem přeložila brožurku a zastrčila si ji do zadní kapsy džín.

„Děkuju. Proberu to s mámou a dám vám vědět.“

„Výborně,“ řekla paní Greysonová a nezvykle přátelsky se na mě usmála. „Měj se hezky, Alice.“

Něco jsem nezřetelně zamumlala na rozloučenou, přehodila si batoh přes rameno a vyklouzla z vydýchané třídy. Dveře se za mnou s tichým cvaknutím zavřely.